

1. Odległość pozioma napowietrznej linii telekomunikacyjnej od stacji gazowej powinna wynosić co najmniej 5 m.

2. Określone odległości gazociągów od urządzeń telekomunikacyjnych mogą być zmniejszone. Odległość zmniejszona między gazociągiem i kanalizacją kablową, mającą bezpośrednie połączenie z pomieszczeniami dla ludzi i zwierząt, nie może wynosić mniej niż 8 m, pod warunkiem że na całym odcinku gazociągu, dla którego przyjęto odległość zmniejszoną:

- a) zwiększy się grubość ścianki o 30%,
- b) sprawdzi się metodami nie niszczącymi wszystkie spoiny obwodowe i wzdłużne rury,
- c) zastosuje się sączek wężowy liniowy.

3. Dla gazociągów o ciśnieniu do 400 kPa odległość podstawowa może być zmniejszona do 25% przy zastosowaniu rury ochronnej na gazociągu o długości nie większej niż 20 m. Odległość wylotu rury ochronnej od urządzenia telekomunikacyjnego powinna być zgodna z wielkościami określonymi w tabeli.

4. Dla gazociągów o ciśnieniu powyżej 400 kPa zamiast odległości podstawowej można przyjąć odległość zmniejszoną, stosując wzmocnienie rzeczywistej grubości ścianki

gazociągu. Jeśli odległość gazociągu od obiektu terenowego wynosi co najmniej:

- a) 75% odległości określonej w tabeli, grubość ścianki rury należy zwiększyć o 10%,
- b) 50% odległości określonej w tabeli, grubość ścianki rury należy zwiększyć o 20%,
- c) 25% odległości określonej w tabeli, grubość ścianki rury należy zwiększyć o 30%.

5. Jeżeli grubość ścianki gazociągu została zwiększona o 30%, gazociąg powinien być usytuowany w odległości nie mniejszej od obiektu terenowego niż:

- a) 5 m dla gazociągów o ciśnieniu nominalnym do 2500 kPa włącznie,
- b) 10 m dla gazociągów o ciśnieniu nominalnym większym niż 2500 kPa,

pod warunkiem założenia na gazociąg rury ochronnej kończącej się od obrysu obiektu telekomunikacyjnego w odległości wynoszącej co najmniej 25% odpowiedniej odległości podstawowej określonej w tabeli, jednak nie mniejszej niż 10 m dla gazociągów o ciśnieniu nominalnym do 2500 kPa włącznie i 15 m dla gazociągów o ciśnieniu nominalnym większym niż 2500 kPa. Długość rury ochronnej nie może być większa niż 100 m.

95

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 12 marca 1992 r.

w sprawie zasad i warunków budowy linii telekomunikacyjnych wzdłuż dróg publicznych, wodnych, kanałów oraz w pobliżu lotnisk i w miejscowościach, a także ustalania warunków, jakim te linie powinny odpowiadać.

Na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 23 listopada 1990 r. o łączności (Dz. U. Nr 86, poz. 504 oraz z 1991 r. Nr 69, poz. 293 i Nr 105, poz. 451) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie dotyczy następujących rodzajów linii telekomunikacyjnych:

- 1) drutowych napowietrznych,
- 2) kablowych nadziemnych metalowych i dielektrycznych,
- 3) kablowych podziemnych metalowych i dielektrycznych:
  - a) budowanych z kabli kanałowych wciąganych do kanalizacji kablowej,
  - b) budowanych z kabli ziemnych układanych wprost do ziemi,
- 4) kablowych podwodnych metalowych i dielektrycznych.

2. Zbliżenie lub skrzyżowanie należy rozumieć jako wzajemne usytuowanie linii telekomunikacyjnych względem obiektów budowlanych w odległości podstawowej, która nie wymaga zabezpieczeń specjalnych lub szczególnych.

3. Najmniejsze dopuszczalne odległości telekomunikacyjnej linii kablowej podziemnej od innych urządzeń i obiektów zostały określone w załączniku do zarządzenia.

4. Przez użyte w zarządzeniu określenia:

- 1) zabezpieczenie specjalne telekomunikacyjnej linii kablowej — należy rozumieć umieszczenie kabla w rurze ochronnej metalowej lub termoplastycznej,
- 2) zabezpieczenie szczególne telekomunikacyjnej linii kablowej — należy rozumieć oddzielenie kabla od rurociągu zaporą (ścianą) oddzielającą.

§ 2. Określone w zarządzeniu zasady i warunki budowy linii telekomunikacyjnych stosuje się przy ich projektowaniu, budowie, rozbudowie, modernizacji i przebudowie oraz remoncie.

§ 3. 1. Linie telekomunikacyjne wzdłuż dróg publicznych należy lokalizować poza pasem drogowym w sposób zapewniający najmniejszą liczbę skrzyżowań i zbliżeń z innymi obiektami budowlanymi wymagającymi dodatkowych zabezpieczeń.

2. Projekt budowy linii telekomunikacyjnej powinien być skoordynowany z planami zagospodarowania przestrzennego terenu.

3. Przebieg terenowy linii telekomunikacyjnej powinien zapewniać dogodne warunki budowy, bezpieczną eksploatację oraz umożliwiać dostęp do linii w ciągu całego roku i w różnych warunkach klimatycznych.

§ 4. 1. Linie telekomunikacyjne na terenie miejscowości powinny być usytuowane, w uzgodnieniu z zarządem drogi, między linią rozgraniczającą teren zabudowy a jezdnią ulicy lub jezdnią placu w pasie chodników i nie zadrzewionej zieleni, równoległe do osi ulicy lub linii zabudowy.

2. Projekt budowy linii telekomunikacyjnej powinien uwzględniać przepisy dotyczące rozmieszczania sieci przewodów podziemnego uzbrojenia terenu, a w szczególności najmniejszych dopuszczalnych odległości od zabudowy, między przewodami oraz głębokości przykrycia przewodów.

3. W miejscowościach o zwartej zabudowie linie telekomunikacyjne należy budować w kanalizacji kablowej lub tunelach zbiorczych.

4. W miejscowościach o luźnej zabudowie dopuszcza się zakładanie kabli nadziemnych, podziemnych oraz linii napowietrznych.

§ 5. 1. Odległości linii telekomunikacyjnych wymienionych w § 1 od innych urządzeń i obiektów powinny być zgodne z obowiązującymi normami polskimi i branżowymi oraz z „Wytocznymi o ochronie linii i urządzeń telekomunikacyjnych przed szkodliwym oddziaływaniem linii elektroenergetycznych i trakcji prądu stałego”.

2. Linie telekomunikacyjne kablowe dielektryczne powinny spełniać wymagania tych samych norm co linie kablowe metalowe, z wyjątkiem zbliżeń do linii energetycznych, gdzie nie stosuje się żadnych ograniczeń.

3. Dopuszcza się zmniejszenie odległości podstawowej do połowy wartości pod warunkiem zastosowania zabezpieczeń specjalnych, a poniżej połowy tych wartości pod warunkiem zastosowania zabezpieczeń szczególnych; odległość ta nie może jednak być mniejsza niż 25% odległości podstawowej.

4. Przepis ust. 3 nie dotyczy dróg publicznych i torów kolejowych.

§ 6. Linie telekomunikacyjne na skrzyżowaniach lub zbliżeniach z obiektami budowlanymi powinny być zabezpieczone przed:

- 1) szkodliwym oraz niebezpiecznym oddziaływaniem linii elektroenergetycznych i trakcji prądu stałego,
- 2) wyładowaniami atmosferycznymi,
- 3) korozją,
- 4) szkodliwymi wpływami chemicznymi oraz czynnikami mechanicznymi i klimatycznymi,
- 5) niebezpieczeństwem oddziaływania płynów i gazów palnych i wybuchowych.

§ 7. 1. Dopuszcza się wykorzystanie linii elektroenergetycznych o napięciu do 1 kV do budowy linii telekomunikacyjnych zbudowanych przy użyciu kabli metalowych i dielektrycznych po spełnieniu następujących warunków:

- 1) uzyskaniu zgody właściciela linii elektroenergetycznej,
- 2) uwzględnieniu wymagań technicznych dotyczących linii telekomunikacyjnych,
- 3) zachowaniu przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy przy budowie, przebudowie i eksploatacji linii telekomunikacyjnej,
- 4) takim zawieszeniu kabla wzdłuż ulic i dróg, aby przy największym zwisie normalnym odległość pionowa od ziemi nie była niższa niż:
  - a) 3,5 m — dla linii biegnących wzdłuż ulic i dróg publicznych, w miejscach niedostępnych dla pojazdów i ciężkiego sprzętu rolniczego,
  - b) 4 m — dla linii biegnących przez pola, przy zjazdach na pola uprawne oraz nad wjazdami do zabudowań gospodarczych,
  - c) 3 m — dla linii biegnących poza miastami i miejscowościami o zwartej zabudowie oraz w miejscach niedostępnych dla pojazdów i ciężkiego sprzętu rolniczego,
  - d) 5 m — przy skrzyżowaniach z ulicami, drogami i wjazdami do bram.

2. Wymagania określone w ust. 1 pkt 4 mają zastosowanie również do linii telekomunikacyjnych drutowych napowietrznych.

§ 8. Linie telekomunikacyjne wzdłuż kanałów i dróg wodnych należy lokalizować w takiej odległości, aby linie te przy najwyższym stanie wód nie były podmywane.

§ 9. 1. Skrzyżowanie linii telekomunikacyjnej drutowej napowietrznej z drogą wodną uregulowaną bądź przewidzianą do regulacji należy wykonać jednym przęsłem, a jeśli nie jest to możliwe — linię należy wykonać jako kablową.

2. Przy skrzyżowaniu wód obwałowanych słupy powinny być ustawione na zewnątrz wałów.

3. Skrzyżowania linii nie należy wykonywać na słupach narożnych.

4. Odległość pionowa przewodu telekomunikacyjnego przy największym zwisie normalnym powinna wynosić:

- 1) 4 m — od najwyższego znanego poziomu wody w miejscu skrzyżowania,
- 2) 7 m — od najwyższego żeglownego poziomu wody,
- 3) 6 m — od najwyższego spławnego poziomu wody,
- 4) 1 m — od obrysu statków, dla których dana droga jest dostępna przy najwyższym żeglownym poziomie wody.

§ 10. 1. Skrzyżowanie kablowej linii telekomunikacyjnej z rzekami i kanałami żeglownymi i spławnymi o dowolnej szerokości oraz z niespławnymi o szerokości lustra wody większej niż 25 m przy średnim stanie wody należy wykonywać kablami z opancerzeniem wzmocnionym na całej szerokości rzeki lub kanału oraz na szerokości terenów zalewowych.

2. Kable na skrzyżowaniu należy układać rokadowo przez lustro wody oraz tereny zalewowe; odległość pomiędzy kablami rokadowymi nie powinna być mniejsza niż 50 m.

3. Skrzyżowanie powinno być wykonane poniżej mostu, ostrogi rzecznej lub zakrętu rzeki w odległości co najmniej 100 m od tych obiektów.

4. Minimalna głębokość ułożenia kabli w dnie koryta rzeki i terenu zalewowego lub kanału w zależności od rodzaju gruntu powinna być bezpieczna dla trwałości kabla z uwagi na erozję dna i uszkodzenia mechaniczne.

§ 11. 1. Skrzyżowanie linii telekomunikacyjnej z rzekami i kanałami nieżeglownymi i niespławnymi o szerokości lustra wody mniejszej niż 25 m przy średnim stanie wody należy wykonywać kablem opancerzonym, wciągany do rury ochronnej, a na terenach zalewowych lub bagnistych o szerokości powyżej 10 m z jednej strony rzeki kablem o opancerzeniu wzmocnionym.

2. Skrzyżowanie powinno być wykonane w dogodnym miejscu, bezpiecznym dla trwałości kabla.

§ 12. Budowa linii telekomunikacyjnych napowietrznych i nadziemnych w pobliżu lotnisk wymaga każdorazowo uzgodnienia z odpowiednim organem nadzoru lotniczego.

§ 13. W przypadkach nie objętych wymaganiami obowiązujących norm zasady budowy i warunki, jakim powinny odpowiadać linie telekomunikacyjne, należy ustalać każdorazowo z Biurem Studiów i Projektów Łączności w Warszawie.

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Łączności: *M. Rusin*
Kierownik Ministerstwa

Załącznik do zarządzenia Ministra Łączności z dnia 12 marca 1992 r. (poz. 95)

NAJMNIEJSZE DOPUSZCZALNE ODLEGŁOŚCI TELEKOMUNIKACYJNEJ LINII KABLOWEJ PODZIEMNEJ OD INNYCH URZĄDZEŃ I OBIEKTÓW

Lp.	Wyszczególnienie	Najmniejsza dopuszczalna odległość m	
		skrzyżowania	zblżenia
1	2	3	4
1	Linia kablowa telekomunikacyjna	dowolna	dowolna
2	Linia kablowa elektroenergetyczna bez osłony ochronnej	0,5	0,5
3	Linia elektroenergetyczna kablowa zasilaczy (kol.)	0,8	0,8
4	Linia kablowa elektroenergetyczna i linia kablowa telekomunikacyjna zabezpieczona rurami ochronnymi na długości skrzyżowania lub zbliżenia	dowolna	dowolna
5	Kanalizacja prowadząca wody opadowe lub ścieki	0,3	1,0

1	2	3	4
6	Podbudowa telekomunikacyjnej linii napowietrznej	—	2,0
7	Konstrukcja wsporcza linii elektroenergetycznej	—	PN-75/E-05100
8	Ściany budynku i ogrodzenia	—	0,5
9	Urządzenia ochrony budowli od wyładowań atmosferycznych	—	5,0
10	Drzewa wzdłuż drogi	—	2,0
11	Słupy oświetleniowe	—	0,8

96

ZARZĄDZENIE PREZESA URZĘDU PATENTOWEGO RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 30 kwietnia 1992 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie pierwszeństwa z imprez organizowanych przez Międzynarodowe Targi Łódzkie.

Na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 82 ustawy z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości (Dz. U. z 1984 r. Nr 33, poz. 177 oraz z 1987 r. Nr 21, poz. 123 i Nr 33, poz. 181), art. 12 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o znakach towarowych (Dz. U. Nr 5, poz. 17 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192), w związku z § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie ochrony wzorów zdobniczych (Dz. U. Nr 8, poz. 45) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Prezesa Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 grudnia 1991 r. w sprawie pierwszeństwa z imprez organizowanych przez Międzynarodowe Targi Łódzkie (Monitor Polski Nr 46, poz. 329) w § 1 w ust. 1 w pkt 5 wyrazy „27 sierpnia do dnia 30 sierpnia” zastępuje się wyrazami „13 maja do dnia 16 maja”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej:

W. Kotarba

97

ZARZĄDZENIE PREZESA URZĘDU PATENTOWEGO RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 11 maja 1992 r.

w sprawie pierwszeństwa z imprez organizowanych przez Międzynarodowe Targi Gdańskie.

Na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 82 ustawy z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości (Dz. U. z 1984 r. Nr 33, poz. 177 oraz z 1987 r. Nr 21, poz. 123 i Nr 33, poz. 181), art. 12 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o znakach towarowych (Dz. U. Nr 5, poz. 17 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192), w związku z § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie ochrony wzorów zdobniczych (Dz. U. Nr 8, poz. 45) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wystawienie wynalazku lub wzoru użytkowego w Gdańsku w Polsce:

- 1) na imprezie pn. „I Międzynarodowe Targi Przetwórstwa i Produktów Żywnościowych »POLFOOD«”, odbywającej się w okresie od dnia 19 maja do dnia 22 maja 1992 r.,
- 2) na imprezie pn. „Międzynarodowe Targi Zarządzania Informacją »INFOMAN«”, odbywającej się w okresie od dnia 8 września do dnia 11 września 1992 r.,
- 3) na imprezie pn. „III Międzynarodowe Targi Budownictwa Mieszkaniowego i Wyposażenia Wnętrz »HOUSE-BUILDING«”, odbywającej się w okresie od dnia 7 października do dnia 10 października 1992 r.,

daje prawo do uzyskania w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej, zwanym dalej „Urzędem Patentowym”, patentu na wynalazek lub prawa ochronnego na wzór użytkowy z pierwszeństwem według daty ich wystawienia na tych imprezach w wymienionych wyżej okresach.

2. Wystawienie wzoru zdobniczego na imprezach określonych w ust. 1 daje prawo do uzyskania w Urzędzie Patentowym rejestracji wzoru zdobniczego z pierwszeństwem według daty jego wystawienia.

3. Zamieszczenie znaku towarowego na towarze wystawionym na imprezach określonych w ust. 1 daje prawo do

uzyskania rejestracji znaku towarowego z pierwszeństwem według daty wystawienia towaru.

§ 2. 1. Przyznanie pierwszeństwa w przypadkach, o których mowa w § 1 ust. 1, następuje z zachowaniem warunków określonych w § 13 zarządzenia Prezesa Urzędu Patentowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 12 listopada 1984 r. w sprawie ochrony wynalazków i wzorów użytkowych (Monitor Polski Nr 26, poz. 179) oraz w § 2 ust. 2 załącznika do tego zarządzenia.

2. Przyznanie pierwszeństwa w przypadkach, o których mowa w § 1 ust. 2, następuje z zachowaniem warunków określonych w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 maja 1963 r. w sprawie pierwszeństwa do uzyskania patentu na wynalazek albo rejestracji wzoru użytkowego, wzoru zdobniczego lub znaku towarowego w przypadkach wystawienia wynalazku i wzoru na wystawie publicznej w Polsce lub za granicą albo zamieszczenia znaku towarowego na towarze wystawionym na takiej wystawie (Dz. U. Nr 23, poz. 133, z 1972 r. Nr 54, poz. 351 i z 1985 r. Nr 33, poz. 147).

3. Przyznanie pierwszeństwa w przypadkach, o których mowa w § 1 ust. 3, następuje z zachowaniem warunków określonych w § 11 i 12 zarządzenia Prezesa Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 20 czerwca 1985 r. w sprawie ochrony znaków towarowych (Monitor Polski Nr 18, poz. 143, z 1988 r. Nr 17, poz. 144 i z 1990 r. Nr 44, poz. 346).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej:

W. Kotarba